Алва и звънчето в снега

Мама и татко

Тази книга принадлежи на

_____

Добре дошли в тази примерна книга! Тя е направена точно както ще бъде направена и вашата – от снимките и изборите, показани до нея, и показва как може да изглежда една приказка от Saga до вас. Разлистете, прочетете и си представете своето дете като героя в собствената му приказка.

Беше нощта преди Бъдни вечер. В къщата ухаеше на меденки, шафранови кифлички и елхови клонки. Alva тъкмо беше сложила последното ментово захарно бастунче в чинията, когато нещо иззвънтя на прозореца. Дзън, дзън, дзън.

В снега стоеше малко еленче. Имаше криле, сгънати покрай гърба му като две меки наметала, и сребристо звънче на шията. То погледна към Alva, погледна към небето, а после тропна с мъничкото си копитце. Между облаците няколко тъмни точици се плъзгаха надалеч покрай луната. Еленчето се опита да разпери крилете си, но отново ги сгъна. Тогава Alva хукна към антрето.

Alva нахлузи шапка, ръкавици и ботуши толкова бързо, че едната ръкавица се оказа наопаки. „Така да бъде“, каза тя. Студен въздух, ухаещ на сняг, се промъкна през отворената врата.

Еленчето вече беше открило редица малки следи от копитца. Те лежаха в пухкавия сняг и сочеха към елховата гора. Alva клекна до тях. „Ще тръгнем след стадото“, каза тя. „Стъпка по стъпка.“ Помисли за миг и добави: „Една през елите.“ Еленчето направи предпазливо крače. Звънчето отвърна: дзън. Alva направи още едно и заедно последваха следите към тъмните дървета.

В елховата гора беше тихо, както само снегът може да бъде тих. Клоните висяха бели и заоблени, а понякога някоя буца сняг падаше с тихо туп. Alva първо видя следите от копитца – две малки отпечатъчета, после още две. Тя ги следваше внимателно, както когато търсеше животински следи след нов снеговалеж.

Еленчето побърза с три крачки, но един нисък клон се закачи за едното му крило. То потрепна и застина. „Чакай, виждам“, каза Alva. Тя внимателно повдигна клона. „Една през елите“, напомни тя. Еленчето продължи напред. Между стволовете се разкри голямо бяло поле и някъде далеч се чу дълбоко буммм.

Зад последната ела лежеше езерото – замръзнало и гладко под снега. Дълбоко в него ледът пееше: бумммм, бумммм, като огромен барабан далеч под земята. Ушите на еленчето щръкнаха в различни посоки.

Но следите на стадото проблясваха над езерото. Вече не бяха обикновени отпечатъци. Светеха сребристобяло и свързваха двата бряга като тесен зимен мост. Alva стъпи с ботуша си върху първата блестяща следа. „Една през елите“, каза тя. После видя следващата част от пътя. „И една по леда.“ Еленчето остана неподвижно за миг. Тогава звънчето издрънча и то сложи малкото си копитце до това на Alva.

По средата на езерото ледът запя отново, този път по-дълго: буммм-буммм-буммм. Еленчето подскочи. Звънчето затрака толкова бързо, че Alva почти изгуби броя на крачките.

„Езерото го бива за бас“, каза тя. „Но има нужда от помощ за останалото.“ Alva затананика кратка мелодийка от коледна песен – тихо и съвсем мъничко фалшиво. Еленчето заслуша. После постави копитцата си в блестящите следи, едно след друго. Една през елите, една по леда. От другата страна в мрака ги чакаха малки златистожълти точици. Alva присви очи. „Снежни фенери!“ каза тя и забърза.

Снежните фенери стояха в криволичеща редица, кръгли като снежни питки. Във всеки фенер трепкаше малка светлинка. Леко ухаеше на топъл восък, макар нощта да беше студена и ясна.

Между фенерите Alva откри още следи от копитца. Една беше точно до старата ѝ писта за шейни. „Били са тук“, каза тя. Вдигна поглед. Над фенерите се издигаше високият хълм, бял на фона на небето. „Една през елите, една по леда, една покрай фенерите.“ Еленчето протегна шия към върха, но стадото не се виждаше. Там горе се движеше само вятърът. Alva тръгна към склона.

Хълмът изглеждаше двойно по-висок, когато Alva застана в подножието му. Тук тя обикновено се спускаше с шейна, докато бузите ѝ почервенееха, а ръкавиците ѝ натежаваха от сняг. Надолу беше бързо. Нагоре – най-вече задъхване.

„Ще правим малки крачки“, каза тя. Еленчето се опита да се изкачи, подхлъзна се назад и изведнъж седна насред снега. Крилете му се килнаха настрани. Alva стисна устни, за да не се разсмее, но раменете ѝ все пак се разтресоха. Еленчето я изгледа много сърдито.
„Извинявай“, каза Alva и протегна ръка. „Една през елите, една по леда, една покрай фенерите, една нагоре по хълма.“ Още една крачка. После още една.

По средата на хълма вятърът ги връхлетя. Той завъртя сняг над пътя им. Първо следите на еленчето станаха плитки. После отпечатъците от ботушите на Alva се запълниха отново, докато не останаха само меки вдлъбнатинки, които изчезваха, докато тя гледаше.

„Побързай малко“, каза Alva. Тя направи две крачки. Еленчето направи една. Тя направи още две, а то я последва, притиснало мълчаливото звънче към гърдите си. Зад тях бяха елите, ледът и фенерите, но вятърът заличаваше всичко. Alva изрече пътя на глас, сякаш думите можеха да го задържат: „Една през елите, една по леда, една покрай фенерите, една нагоре по хълма.“ Върхът беше вече близо. Но дали стадото щеше да е още там?

На върха нямаше дървета – само небе, вятър и сняг, който тичаше настрани. Alva се обърна. Там трябваше да е техният път. Но нямаше никакви следи, нито една.

„Сега можеш да полетиш“, каза тя и посочи нагоре. Еленчето отвори криле. Свлече се ниско, засили се с предните копитца и спря. Звънчето увисна без звук. „Лети!“ каза Alva отново, този път по-високо. Но еленчето сгъна крилете си и се сви, малко като изгубена ръкавица. Над тях стадото се плъзгаше нататък към края на облаците. Alva стисна здраво ръкавицата си. Какво имаше то, което стадото можеше да чуе?

Вятърът дръпна шапката на Alva. Тя я придържа с едната ръка и погледна другата. Точно под брадичката на еленчето беше звънчето, лъскаво въпреки снега. Alva си спомни звъна пред прозореца. Спомни си как се беше чул между елите.

„Може би не ни виждат“, каза тя. „Но може би ни чуват.“ Тя внимателно хвана звънчето и позвъни: дзън, дзън, дзън. Три ясни звука. Отначало отвърна само вятърът. Alva позвъни отново, по-уверено. Дзън, дзън, дзън. Тогава една тъмна точица спря над края на облаците. После дойде отговор – тънък, но ясен: дзън-дзън-дзън.

Ушите на еленчето щръкнаха. В небето малките точици завиха обратно. Още звънчета зазвънтяха от облаците, сякаш звездите разтърсваха джобове, пълни със сребро.

Alva погледна пистата за шейни. Тя се спускаше плавно от върха, гладка от многото спускания и достатъчно широка за двама. „Не е нужно да започваш право нагоре“, каза тя. „Когато се спускам тук, първо се накланям напред, а после всичко тръгва от само себе си.“ Тя застана с крака до ръба. „Една през елите, една по леда, една покрай фенерите, една нагоре по хълма…“ Еленчето направи крачка напред. Alva се усмихна. „…и една надолу.“

Alva затича. Тичаше като когато шейната вече е започнала да се плъзга и трябва да я настигнеш, преди да изчезне. Снегът се разпухваше около ботушите ѝ. Еленчето тичаше до нея, отначало сковано, а после все по-бързо.

„Една надолу!“ извика Alva. Еленчето разпери крилете си. Направи един скок. После още един. При третия скок копитцата му почти не докоснаха снега. Звънчето запя толкова ясно, че Alva се засмя въпреки задъхването. Еленчето се издигна над снежния ръб към просветляващото небе. Стадото полетя към него, звънтящо и блещукащо, а малкото еленче отлетя право сред тях.

На сутринта на Бъдни вечер къщата отново беше тиха. Ухаеше на кафе, меденки и малката елха в ъгъла. На масата шафрановите кифлички лежаха под раирана кърпа. Alva отиде до прозореца.

В новия сняг имаше редица малки следи от копитца – чак до къщата и обратно. На върха на елхата висеше малко сребристо звънче на тъмночервена панделка. Alva се повдигна на пръсти и леко го побутна. „Дзън, дзън, дзън“, каза то. Високо над покрива се виждаше малко стадо в розовото зимно небе. Alva позвъни още веднъж.

Алва и звънчето в снега

В нощта преди Бъдни вечер малко летящо еленче се приземява пред прозореца на Alva, далеч от стадото си. Alva следва следи през снега, по пеещия лед и нагоре по собствената си писта за шейни, където едно малко звънче трябва да се чуе чак до небето.

bg-bg.sagatilldig.se

